

[Riishøj]

så voldsom skævvridning af den internationale handel, og når den organisation, som vi selv er med i, i den grad bidrager til det.

Nogle af de ting, som jeg synes det er oplagt at vi får drøftet – og det bliver jo i praksis i Udenrigsudvalget, men heldigvis også på nogle konferencer, som bl.a. Dansk Ungdoms Fællesråd arrangerer i den kommende tid – er eksempelvis multifiberaftalen, EF's sukkeraftaler, hele spørgsmålet om virkningen af GATT-aftalen og spørgsmålet om, hvordan vi her og nu kan udnytte vores formandskab i foråret til at komme videre. Der er ikke grund til en voldsom optimisme. Vi skal presse på, og vi skal gøre, hvad vi kan, men det er klart, at lige efter at der er indgået en stor aftale om GATT, hvor ulandene tilsyneladende ikke har spillet den store rolle, skal der fra de landes side, der vil rejse ulandenes sag, en kraftanstrengelse til for at få sat det på dagsordenen. Det håber jeg at vi kan skabe enighed om i Folketinget, og det regner jeg bestemt også med at vi kan, når vi nu vedtager en dagsorden, hvor vi simpelt hen forlanger, at det skal ske.

Så til allersidst lidt om koordination af bistand – det er også et felt, hvor jeg mener at denne debat muligvis kan føre til noget godt – det at vi som et land, der er dygtige til at formidle nødhjælp, aktivt rejser spørgsmålet om effektiviteten af vores overførsler af nødhjælpsbistand både i forhold til FN og EF. Vi er jo alle sammen bekendt med de forsinkelser og den slendrian, der foregår både i FN-systemet og inden for EF, behovet for en mere effektiv koordinering, spørgsmålet om at få drøftet en fornuftig arbejdsdeling mellem FN og EF og de enkelte medlemsstater igennem, og også spørgsmålet om, hvilke lande og organisationer der skal formidle nødhjælpen.

Dér er det tilsyneladende sådan, at det er Frankrig, der sætter sig på omkring halvdelen af det praktiske arbejde med hensyn til at formidle nødhjælpsoverførslerne til Afrika, og det er ikke sikkert, at det lige netop er efter effektivitetskriterier; tilsyneladende er det det ikke. Så vi må også under vores EF-formandskab i forbindelse med opprioriteringen af Afrika ind på spørgsmålet om effektivisering af nødhjælpsarbejdet i EF og mindselse af de forsinkelser og den slendrian, der har været. Det er også indeholdt i dagsordenen, og det

regner jeg med og håber at udenrigsministeren i praksis vil leve op til uanset alle de andre spørgsmål, der er på tapetet.

Til allersidst vil jeg understrege, at vi også glæder os til debatten om Rio-konferencen. Vi glæder os over, at der nu er et flertal i Folketinget, der ønsker en fortsat stigning i ulandsbistanden også opfattet bredt som en opfølgning af Rio-konferencen, og ønsker, at vi opprioriterer og yder flere midler til en global indsats for miljøet og for udligningen af de økonomiske forskelle, der er. For det er jo sandt, at forskellen mellem Øst og Syd på en eller anden måde er blevet mindre. Den traditionelle Øst-Vest- og Nord-Syd-diskussion bliver mere og mere erstattet af en generel diskussion om forholdene mellem rige og fattige lande på tværs af de kendte grænser.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil for det første gerne tilslutte mig hr. Riishøjs bemærkninger, for også jeg synes, det er svært at følge med i disse forhandlingsforløb. Det skyldes muligvis, at jeg ikke sidder i Markedsudvalget og først nu er blevet suppleant i Udenrigsudvalget, men det er svært at trænge ind bag ved. Vi kan få tal frem om bistand og nødhjælp, men de andre ting, som vi jo i hvert fald i dag er enige om vejer utrolig tungt, er det svært at gennemskue, og vi vil meget gerne bidrage til, at det kan blive bedre, at vi kan få en bedre information frem om det, hvis vi på nogen måde kan.

Må jeg så sige om EF på min euforiske fæcon, at EF for mig altid har været karakteriseret ved – vel, de riges klub, som modstanderne hånlige kaldte det tilbage i 1970'erne – at have en klar forpligtelse til også at dele ud af rigdommen. På nogle områder kan man i hvert fald blive enig om, at de beløb, EF har afsat til forskellige formål, slet ikke har været så tosset; faktisk har man godt kunnet være det bekendt.

Men det er klart, at når vi kommer til handelen, er der problemer. Det ser jeg altså – i modsætning til hr. Riishøj – ikke som et egentligt EF-problem. Jeg ser det som et problem, hvor tolv landes landbrugsministre sidder med hver deres demokratiske bagland og deres bønder og deres producenter osv. og skal finde balancen mellem at varetage deres eget lands inter-